

Quatre cares de la informació a TVV

Pilar Algarra, Dolors Bañon, Rosa Brines i Xelo Miralles presenten diàriament la informació de TVV. Ens parlen de la seua trajectòria i ens donen diferents punts de vista sobre la informació.

Des del 9 d'octubre de 1989, data de començament de Televisió Valenciana, els informatius van destacar per damunt la resta de programació, i una cara, la de Xelo Miralles, va passar a ser, segons molts, la imatge de la informació televisiva ben feta en valencià. La mateixa Xelo Miralles i tres presentadores més de Canal 9, amb noms i cognoms i una trajectòria diferent cadascuna d'elles, trenquen la visió estereotipada de bustos parlants, freds i impersonals, que domina sobre les cares dels informatius i ens parlen del seu treball i la seua vida.

Xelo Miralles i Rosa Brines vénen totes dues de la Facultat d'Història de València i van entrar a Canal 9 després de ser avisades que hi havia un *casting* a partir del qual es seleccionarien les presentadores dels informatius del futur canal autonòmic valencià. També Pilar Algarra, que havia començat a estudiar

òptica, però es va inclinar prompte cap a altres aficions com la ràdio i el teatre, va formar part d'aquest *casting*, a diferència de Dolors Bañon, l'única periodista de les quatre, que va entrar a través d'unes oposicions que donaren pas a la "primera fornada", com li agrada dir a ella, "de periodistes de la casa" i que de presentadora d'esports ha passat ja a ser l'editora dels informatius.

Dolors, Lola per als amics, és nascuda a Benetússer (l'Horta Sud) i va estudiar a la Facultat de Ciències de la Informació de Bellaterra (Barcelona) fins 1987, any que va acabar. Els últims tres anys va viure a cavall entre Barcelona i València, ja que treballava a la cadena COPE i només anava a la Facultat per fer les classes pràctiques i examinar-se. Es defineix com "una apassionada" del seu treball i "la persona menys encasellada de la TVV", perquè des que entrà,

ha fet esports, retransmissions de falles, l'especial eleccions, un altre especial durant la guerra del Golf; és editora d'informatius i ara prepara un programa de debat que començarà en setembre, però afirma convençuda que això és el que més li agrada: "Per a mi la mort professional seria fer una cosa només".

És potser per això, perquè quan ix per la pantalla fa cada vegada una cosa diferent, que la gent no la reconeix tant pel carrer com a les altres companyes, encara que assegura que la raó és que canvia molt la seua imatge per televisió i la reconeixen més per la veu. Xelo Miralles, en canvi, conta que moltes vegades l'han reconeguda, però no l'han identificada: "Una vegada estava en una exposició de l'IVAM i, quan ja eixia, un home, que estava acompanyat per la seua dona, vingué i em va preguntar si jo era jo i, en respondre-li

que sí, va afirmar que ja li deia a la dona que 'eixa xica ha de ser ella". Finalment, el matrimoni es va acomiadar, segons Xelo, amb molta amabilitat, però ni una vegada van dir el seu nom. Tant Pilar Algarra com Rosa Brines afirmen que són molt tímides, però Pilar diu que la seua reacció depèn del moment, mentre que Rosa enyorra perdre's per València o "anar un diumenge pel matí al *rastró* i que no et reconeguen".

Rosa Brines va nàixer a Simat de la Vall d'Albufera (la Sfor), té 26 anys i fa un any que és casada. Estudia cinquè d'història en l'especialitat d'Art i, segons ella, no hauria pensat mai que treballaria en la televisió: "Només vaig fer una volta un curs sobre cameragrafia i edició en vídeo, és a dir, la part més tècnica de la tele, i supose que arran d'açò em va conèixer algú i després em van avisar del *casting* per presentadores".



A l'esquerra Pilar Algarra, a la dreta Lola Bañon.

RAFA GIL

Rosa afirma: "Hi ha dies que t'alces amb el peu esquerre i preferiries treballar en qual-sevol altre lloc que estar mitja hora davant la càmera", però, afirma, "en aquell moment, pense en la gent que vol informar-se de l'última notícia que hi ha hagut a l'URSS, per exemple, i comprens que la teua feina és comunicar".

Malgrat tot, Rosa Brines no troba el seu treball pesat, principalment per estar rodejada de companys de feina, amb els quals se sent "molt, molt a gust", principalment amb Salvador Caudeli, i recorda una anècdota que li va ocórrer aquest hivern mentre presentava un informatiu amb ell: "Estava llegint una entradeta que deia 'esta vesprada Canal 9 emetrà la primera pel·lícula rodada íntegrament en valencià titulada...', i en compte de dir 'El fava de Ramonet' vaig dir 'La fava de Ramonet', de manera que no em vaig adonar fins que vaig veure Salvador tirat per damunt la taula rient i el càmera amb les mans al cap".

Sobre l'estil de l'informatiu, Rosa opina que li agradaria més un estil menys ràpid, però pensa que la quantitat d'informació que hi ha obliga a fer-los així, el mateix que Pilar Algarra, mentre que Lola Bañon, l'editora, creu que la banda horària marca l'estil de l'informatiu: "L'informatiu de la nit podria ser més lent i interpretatiu, encara que no massa, però el del migdia ha de ser com és, perquè per a molta gent és el primer contacte informatiu del dia i ha de ser prou informada i ràpidament".

Pilar Algarra, nascuda a Xinoclet (Vinalopó Mitjà) fa 27 anys, combinava els estudis d'òptica amb el teatre fins que la buscaren de Ràdio Vivir, la ràdio d'Elda, per fer falques de veu. A partir d'aleshores va passar a fer un programa de ràdio i, poste-

riorment, va formar part de l'equip que muntaria una televisió per cable a Elda, on va fer des de guions a edició d'informatius. Al mateix temps, Pilar treballava en l'obra *Pinotxo* de Bambalina Teatre, grup amb el qual va fer una gira de més de quatre mesos pel País Valencià. L'interès de Canal 9 per Tele Elda com a corresponsal va fer que veieren un vídeo seu i l'avisaren per participar en un *casting*, i aquesta seria la seua entrada a TVV.

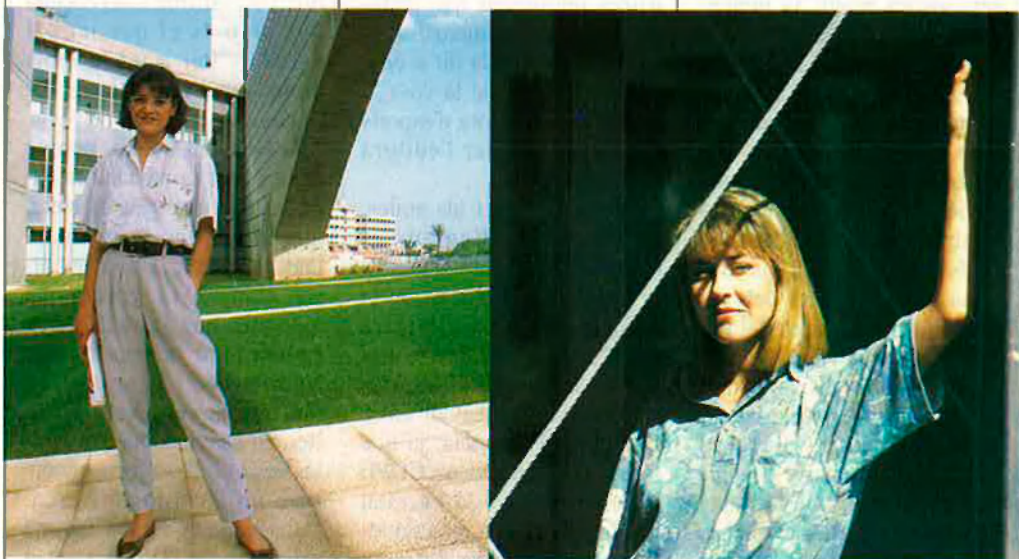
Pilar creu que els informa-

espectacle, però el cinema i el teatre encara tenen molt a dir".

Mentre Pilar Algarra estudia ara periodisme a València, Xelo Miralles continua amb els estudis d'Història, que va abandonar fa temps per dedicar-se a la ràdio i a la televisió. La seua primera experiència en ràdio va ser en una emissora que va muntar amb amics de la Facultat, Ràdio Puça, d'on va passar successivament a Ràdio Oliva i Ràdio Safor, que fundà amb cinc companys. Aquesta últi-

1965, però prompte va tornar a Oliva, i allí és on, segons ella, estan les seues arrels. Està casada des del setembre de l'any passat amb un altre periodista de Canal 9.

Malgrat que, des del principi, no ha canviat de feina, afirma que no se sent encasellada dins dels informatius, perquè "fer el mateix, però gravat, perdria un poc l'encant, però el directe sempre resta monotonía i dona dinamisme". El treball d'ara, però, té la feina molt més distribuïda i Xelo enyora "el



A l'esquerra Rosa Brines, a la dreta Xelo Miralles.

RAFA GIL

tius de la TVV estan al nivell de les altres televisions de l'estat i recorda que quan va esclatar la guerra del Golf ella estava presentant l'última edició de l'informatiu i ho va haver d'anunciar: "Vam ser els primers a donar la notícia". Quant a la resta de la programació, afirma que no té massa temps per veure-la, però creu que "necessita un segon canal on estarien els programes culturals que no hi són" perquè, explica, "l'actual programació és totalment comercial". En aquest sentit, a Pilar Algarra li agradaria fer un programa sobre cinema i teatre, ja que "ni en aquesta, ni en l'espanyola ni en cap televisió privada hi ha cap programa ben fet sobre

ma feina la compaginava l'últim any abans d'entrar a Canal 9 amb els informatius de Canal 5, la televisió de la Safor, i col·laboracions amb revistes. Xelo Miralles va aparèixer ja en les emissions de proves de TVV, informant sobre les inundacions d'aquell any, va ocupar ja el lloc de presentadora en els exàmens que de realitzadors i, finalment, va ser la primera cara dels informatius. Començà fent l'informatiu de la nit i encara continua conduint-lo ella: "Al principi es va dir que una de les coses millors eren els informatius, però va ser perquè la programació del principi era molt reduïda".

Xelo Miralles, filla d'emigrants, va nàixer a França el

contacte directe amb la informació, fer entrevistes, redactar o posar-se darrere una càmera".

Totes quatre rebutgen la imatge de "bustos parlants", i, potser per això, prefereixen un estil d'informatiu més lent, més interpretatiu. Potser per això, Rosa Brines es remet a l'informatiu que conduïa Jesús Hermida per posar un exemple d'informatiu diferent i diu: "En la nostra feina no solament has de saber llegir, sinó que has de saber situar en el context de la informació què és el que estàs dient, i si no ho fas, no t'ho pots creure, i si no t'ho creus no pots comunicar".

Àlex Milian